

om Freden paa vore Helligdage, idet jeg mener, at Samfundet herigennem baade religiøst, kulturelt og sanitært højner og værner sig selv. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget.

Peder Hedebo: Der er ingen Tvivl om, at det har sin Rigtighed med de Udtalelser, hvormed den ærede foregaaende Taler sluttede: om den ugentlige Hviledags Betydning for hele vor Kultur. Dette, at Menneskene i vor travle Tid en Gang om Ugen kan hengive sig til Hvile og det, som for den enkelte er Rekreation — det kan jo være højst forskelligt fra Tilfælde til Tilfælde —, og et helt Døgn være fri for at tænke paa det, som til daglig ligger dem paa Sinde, er af saa stor Betydning, at der er al Grund til at værne det ved alle tænkelige Midler fra det offentlige Side. Og denne Betydning er stigende, efterhaanden som Samfundslivet og alle dets Foreteelser antager et hurtigere Tempo og ligeledes under Hensyn til den stærke Specialisering, som finder Sted af Arbejdet paa Fabrikker, i Værksteder og paa Kontorer, hvor den enkelte i Modsætning til tidligere, da han selv gjorde sit Arbejde færdigt og havde den Skaberglæde, som er forbundet dermed, nu er reduceret til at være et lille bitte Hjul i en stor Maskine, der udfører en ganske lille Brøkdel af en bestemt Virksomhed og er henvist til dette Dag ud og Dag ind, ofte Aar ud og Aar ind. Hertil kommer hele Tidens intellektuelle Side, som er tilsvarende udviklet, den stærke Leven med i Begivenhederne, som den Form, det offentlige Liv har taget, medfører for alle Borgere, hvorved ikke blot Begivenhederne i det ene Land, men fra hele den vide Jord tvinger sig ind paa den enkelte, tager hans Opmærksomhed fangen og tvinger ham til at leve med ogsaa i dette. Der er ingen Tvivl om, at Søndagens, den ugentlige Hviledags Benyttelse til Rekreation efter alt dette er af overordentlig stor og af voksende Betydning. Det gælder ogsaa i Betragtning af Kvindernes langt større Indgriben i produktiv Virksomhed, i Fabrikker, paa Kontorer, og hvor det maatte være. Navnlig i Kontorer og Butikker beskæftiges jo nu alene her i Byen mange, mange Tusinde unge Kvinder ved et Arbejde, der sikkert ikke er særlig gavnligt, men tværtimod skadeligt for den kvindelige Fysik. Naar vi her i København i Modsætning til mange andre Storbyer kan glæde os over at se vore unge Kvinder præsentere en sund Lød og gennemgaaende et sundt Udseende, skyldes det sikkert i høj Grad den Omstændighed, at de københavnske Kvin-

der har Forstaaelse af at bruge Søndagen til Friluftsliv, til at hente Hvile, Solvarme og Sundhed ude i friske landlige Omgivelser og derved rekreere sig efter Ugens lange Slid.

Ud fra saadanne Betragtninger er det overordentlig kulturelt fremmende, at Søndagen gøres til en almindelig Hviledag, og Bestræbelserne herfor findes da ogsaa overalt, hvor vor Kultur er til Stede. Jeg har derfor med Interesse bemærket, at den Minister, der forelagde det i Gaar behandlede Lukkelovforslag, har taget Hensyn til en Henstilling, der er vedtaget ved den i Fjor afholdte Konference i Genève af den internationale Arbejdsorganisation under Folkeforbundet, og pegede paa, at naar man fremmer det Lovgivningsarbejde, der ligger for med Hensyn til Lukketiden, imødekommer man samtidig Henstillingen fra den nævnte internationale Forsamling. Det synes imidlertid at være undgaaet den højtærede Justitsministers Opmærksomhed, at ogsaa vedrørende den ugentlige Hviledag foreligger der en Udtalelse fra den nævnte Konference, endda et Konventionsudkast, der tager Sigte paa at skabe en ugentlig Hviledag overalt i Industrien og Haandværket. Det er paakrævet af ganske de samme Grunde, bl. a. af Hensyn til de mange, som under den Form, som Samfundslivet nu en Gang har antaget, er afskaaret fra at faa Frihed netop om Søndagen. Deres Tal er overordentlig stort, og man maa da ad Lovgivningsvejen sikre dem Erstatning paa en af Ugens andre Dage. Det vil ofte gaa saaledes, at de paagældende ellers ikke kommer til at nyde det kulturelle Gode, som en ugentlig Hviledag er. Efter hvad der er blevet oplyst for mig, har i adskillige Tilfælde endogsaa meget højt kvalificerede Industriarbejdere praktisk talt aldrig en Fridag for slet ikke at tale om et Fridøgn. Derfor beklager jeg, at Regeringen ikke paa samme Maade har været opmærksom paa dette Konventionsudkast fra den nævnte Konference i Genève, og jeg vil meget henstille til den højtærede Minister og til de øvrige Partier, at der, naar vi kommer til at behandle denne Sag i det bebudede Udvalg, aabnes Adgang til det at forhandle om denne Side af Sagen og i det hele taget om den sociale Side af Problemet, til hvilken der, saa vidt jeg kan se, slet ikke er taget Hensyn i Lovforslaget. Det foreliggende Lovforslag tager kun Hensyn til en ganske bestemt Side af Helligdagsspørgsmaalet: at værne om den kirkelige Fred og den Ro, som de, der bruger en Del af Helligdagen til Andagt, har et rimeligt Krav paa. Jeg